

15 Maart 1918.

No. 6.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leeren; opdat gij moogt leeren dat wanneer gij in den dienst van uwe naaste zijt, gij enkel in den dienst van God zijt.

Koning Benjamin tot zijn volk.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

Als vervolgartikel, wat ons vermoedelijk een tijdlang bezig zal houden, geven wij hieronder eene eerste serie van bekende en minder bekende leerstellingen van den Profeet Joseph Smith, die, altijd weer versch en nieuw, ons een overzicht geven over verschillende zaken door hem met zoo volle kracht van overtuiging geleerd. Bij de beschouwing ervan dient wel in overweging te worden genomen dat vele ervan voor ons nu niet nieuw meer zijn, omdat wij ze reeds zoo dikwijls hebben gehoord, gelezen en hooren uitleggen, dat wij er tamelijk familiair mede zijn geworden. Evenwel was zulks niet het geval met de eerste Heiligen tot wien ze in het bijzonder gericht waren.

Niettegenstaande dat echter, zullen velen van onze lezers in de opsomming ervan toch ook nog heel wat dingen ontdekken, die ze voorheen niet wisten; weshalve wij ons voorstellen de kennis van onze lezers hiermede beduidend te kunnen vermeerderen. De vertaling ervan is gedaan uit het kleine boekje „Joseph Smith's Teachings”, en ofschoon de volgorde ervan somwijlen min of meer vreemd moge schijnen, dient niet uit het oog te worden verloren dat wij ze in volgorde zooals ze in het engelsch alphabetisch gerangschikt waren, weergeven, en aangezien de titels natuurlijk door de vertaling veranderen, blijft die alphabetische volgorde, die het eenig motief was van de oorspronkelijke samensteller, in dit geval niet gehandhaafd.

Wij verwachten in minstens zes of acht afleveringen van ons tijdschrift drie of vier pagina's met dezen belangrijken tekst te kunnen vullen.

Redactie.

BESCHULDIGERS VAN DE BROEDEREN.

Ik gelaste den Heiligen, in het beschuldigen van de broederen, niet het voorbeeld van den tegenstander te volgen, en zeide: „Als gij

elkander niet beschuldigt dan zal ook God u niet beschuldigen. Als gij geen beschuldiger hebt zult gij den hemel binnengaan, en als gij de openbaringen en onderrichtingen volgt, welke God u door mij geeft, dan zal ik u, als den op mij gelegden last, den hemel binnen dragen. Als gij mij niet zult beschuldigen, dan zal ik u niet aanklagen. Als gij een mantel van liefdadigheid over mijne zonden wilt werpen, wil ik het over de uwe doen — want de liefde zal eene menigte van zonden bedekken. Wat vele menschen zonde noemen is geen zonde: ik doe vele dingen om het bijgeloof te niet te doen, en het zal mij gelukken.

OVERSPEL.

Zoo wanneer iemand overspel bedriift dan kan hij niet het celestiale koninkrijk van God ontvangen. Zelfs al wordt hij ook zalig in eenig koninkrijk, het kan nimmer het hoogste koninkrijk zijn.

HET TEEKEN VAN DEN AFVAL.

Ik zal u een van de sleutelen geven van de raadselen van het koninkrijk. Het is een eeuwig beginsel dat met God van alle eeuwigheid af aan bestaan heeft: Iemand die zich verheft om anderen te veroordeelen, fouten zoekende met de Kerk, zeggende dat zij van den weg zijn afgeweken, waar hij zelf rechtvaardig is, van hem kunt gij zeker zijn dat hij zich op den breedten weg van afvalligheid bevindt; en dat hij, als hij zich niet bekeert, af zal vallen zoo zeker als God leeft. Dit beginsel is even zoo juist als dat wat Jezus verkondigde, zeggende dat hij, die een teeken zoekt, een overspelig persoon is; en dat beginsel is eeuwig, vast, en zóó zeker als de steunpilaren des hemels; want waar gij ooit iemand zoekende ziet naar een teeken, daar kunt gij er vast op rekenen dat hij of zij een overspelig mensch is.

HERSTEL TOT LIDMAATSCHAP VAN AFVALLIGEN.

In verband met een afvallige, of iemand die van de Kerk is afgesneden geworden, en die opnieuw wenscht te worden ingelijfd, zegt de wet van onze Kerk uitdrukkelijk dat zoo iemand zich te bekeeren heeft, dat hij gedoopt moet worden, en op dezelfde wijze dient te worden toegelaten als de eerste maal.

HET GEZAG WAARAAN DE APOSTELN ONDERWORPEN ZIJN.

Ik besliste dat de Hooge Raad niets te doen had met de Twaalven, noch met de besluiten van de Twaalven. Maar als de Twaalven dwaalden dat zij dan alleen verantwoordelijk waren voor den Algemeenen Raad van de autoriteiten der geheele Kerk, overeenkomstig de openbaringen.

PLICHT VAN DE TWAALF APOSTELN.

Broeder Joseph richtte zich daarna tot de Twaalven, en zeide dat in al onze raadplegingen, in het bijzonder wanneer recht gesproken moest worden over iemand, wij alle dingen met betrekking tot het onderwerp op zouden merken en in acht nemen, en duidelijk den

geest zouden trachten te onderscheiden waardoor elk der partijen werd beheerscht. Wij zouden in eenen toestand zijn om elken geest te kunnen verstaan, en met een rechtvaardig oordeel te kunnen oordeelen, niet slapende. Ook dienden wij orde te hebben en niet toe te staan dat de raad beïnvloed zoude worden door een onregelmatig gedrag. De Heiligen behoeven niet te denken omreden ik familiair met hen ben, blijmoedig en opgewekt, ik onwetend ben van hetgeen er om gaat. Ongerechtigheid van welk soort ook, kan niet door de Kerk worden ondersteund, en waar ik mij bevind zal dat niet worden toegestaan te bloeien; want ik ben besloten de Kerk waar ik die te leiden heb, haar in het rechte spoor en juist te leiden.

DE APOSTELN ALLEEN ONDERWORPEN AAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP.

De Twaalven zijn niet aan iemand anders onderworpen dan aan het Eerste Presidentschap. namelijk „mij zelf” zeide de Profeet, „Sidney Rigdon, en Frederick G. Williams, welke thans mijne raadgevers zijn; en waar ik niet ben daar is er geen Eerste Presidentschap over de Twaalven.”

DOOP.

God heeft zekere besluiten gemaakt welke vastgesteld zijn en onbeweegbaar; bijvoorbeeld, — God stelde de zon, de maan en de sterren in de hemelen, en gaf hen hunne wetten, voorwaarden en grenzen, welke zij niet kunnen overschrijden, tenzij door Zijne geboden; zij bewegen zich allen in volmaakte harmonie in hunne sferen en orde, en zijn als lichten, wonderen en teekenen voor ons. De zee heeft eveneens hare grenzen, welke niet overschreden kunnen worden. God heeft vele teekenen op aarde zoowel als in de hemelen ingesteld; bij voorbeeld, de eik der wildernis, het fruit van den boom, de oogst van het veld — alles draagt het teeken dat zaad daar gezaaid is; want het is een besluit van den Heer dat elke boom, plant of struik, welke zaad voortbrengt, dit doen zou naar zijnen aard, en dit zaad of deze vrucht kan niet volgens andere wet of beginsel worden voortgebracht. Rustende op hetzelfde beginsel betoog ik dat de doop een teeken is door God verordineerd, voor den geloover in Christus, om dien aan zich te laten voltrekken, opdat hij het koninkrijk van God moge binnengaan, want „tenzij iemand geboren wordt uit water en geest, hij kan het koninkrijk Gods niet ingaan,” zeide de Zaligmaker. Het is een teeken en een gebod hetwelk God den mensch gezet heeft om in te gaan in Zijn Koninkrijk. Zij, die op eene andere wijze zoeken zullen om binnen te komen, zullen vergeefs zoeken; want God zal hen niet ontvangen, noch zullen de engelen hunne werken als welgevallig aanvaarden, want zij hebben niet de verordeningen gehoorzaamd, noch acht geslagen op de teekenen welke God verordineerd heeft voor de zaligheid des menschen, om hem voor te bereiden tot, en hem aanspraak te geven op eene celestiale heerlijk-

heid; en God heeft besloten, dat allen, die Zijne stem niet willen gehoorzamen, de verdoemenis der hel niet zullen ontkomen. Wat is de verdoemenis der hel? Met dat gezelschap mede te gaan, die niet Zijne geboden hebben gehoorzaamd.

De doop is een teeken voor God, voor de engelen, en voor den hemel, dat wij den wil doen van God, en er is, onder den hemel, geen andere weg, waarbij God voor den mensch verordineerd heeft om tot Hem te komen om zalig te worden, en in te gaan in het koninkrijk van Hem, dan geloof in Jezus Christus, bekeering, en doop voor de vergiffenis der zonden, en elke andere weg is ijdel; dan pas hebt gij de belofte van de gave des Heiligen Geestes.

DE DOOP EENE HEILIGE VERORDENING.

De doop is eene heilige verordening, den weg bereidende voor de ontvangst van den Heiligen Geest; hij is het kanaal en de sleutel waardoor de Heilige Geest toebediend kan worden.

DE SECTARISCHE DOOP.

Vele tegenwerpingen zijn gemaakt dat de Heiligen der Laatste Dagen niet de geldigheid van den sectarischen doop erkennen, en het lidmaatschap van hunne instelling der sectarische kerken onthouden. En toch, anders te doen zoude zijn nieuwen wijn in oude lederen zakken te doen. Wat toch! nieuwe openbaringen in de oude kerken? Nieuwe openbaringen zouden den bodem drukken uit hunne bodemlooze kannen! Nieuwe wijn in oude flesschen! De flesschen barsten en de wijn wordt uitgegoten! Wat toch? Sadduceën in de nieuwe kerk? Oude wijn in nieuwe zakken zou door de poriën lekken en ontkomen. Zoo bespotten de Sadduceesche „heiligen” het gezag, loopen uit het spoor, en haasten zich tot de bergen des verderfs, achter zich latende de lange echo's van hun gekras.

DOOP DOOR WATER EN GEEST.

Het evangelie vereischt doop door onderdompeling voor de vergeving der zonden, wat de beteekenis is van het woord in de oorspronkelijke taal, namelijk: begraven te worden of ondergedompeld.

Wij vragen de secten, gelooft gij zulks? Zij antwoorden: Neen. Wij gelooven om bekeerd te moeten worden. Zoo deed de apostel Petrus en de discipelen. Maar ik geloof verder in de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen. Als bewijs daarvoor moge dienen de prediking van Petrus op den dag van het Pinksterfeest (Hand. 2:38).

Gij kunt evengoed een zak zand doopen als een mensch, wanneer het namelijk niet gedaan wordt met het oog op de vergeving der zonden en het ontvangen van den Heiligen Geest. Doop in het water is slechts een halve doop, en baat tot niets, zonder de andere helft — dat is: de doop van den Heiligen Geest.

De Zaligmaker zeide, „Tenzij iemand geboren wordt uit water en geest, hij kan het koninkrijk Gods niet ingaan.”

DOOP VOOR DE DOODEN.

Hij — Joseph Smith, — zeide dat de Bijbel de leer van den doop voor de dooden ondersteunde, aanhalende 1 Cor. 15:29: „Anders, wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” Als er slechts één woord is van den Heer dat de leer van het doopen voor de dooden ondersteunt, dan is het genoeg om het begrip er van daar te stellen als een ware leerstelling. Nogmaals dan, als wij, door het gezag van het Priesterschap, iemand kunnen doopen in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. — voor de vergiffenis der zonden, dan is het evenzoo goed ons voorrecht om als een tusschenpersoon te handelen, en gedoopt te worden tot vergiffenis der zonden voor en ten behoeve van onze overleden verwanten, die het evangelie, noch de volheid daarvan, hebben gehoord. *(Wordt vervolgd.)*

OPOFFERING.

De stille krachten van het werk des Heeren in deze dagen, om het evangelie te prediken gaan zoo dikwijls aan ons onopgemerkt voorbij. Wij kennen, voor een deel slechts, Gods dienstknechten die in ons midden werken, die hier hun vlijt en werk besteden om hunne zending te volbrengen. Om iets te doen dat, zoo mogelijk, de wereld beter maken kan. Dat haar helpen kan op den weg tot eeuwig geluk.

Wij weten dat menigmaal die pogingen niet worden gewaardeerd. Niet geacht zelfs, sterker nog, geminaecht en tegengewerkt worden door de opposanten van het ware werk des Heeren, zich dikwijls vertoonende in het kleed der geestelijkheid. Toch, deze Godsknechten ondervinden althans de waardeering en de liefde van de medegenooten van hun gevoelen die zij hier in het zendingsveld, in de wereld, vinden. Vooral in ons Holland. Wij hebben hier, Gode zij dank, in ons midden bloeiende gemeenten waarin tal van leden worden gevonden die gaarne hun laatste bete, zoo noodig, zouden willen deelen met de van God geroepenen, door hen zoo beschouwd.

De stille krachten evenwel, waarvan wij niet zoo dikwijls hooren, zijn de achtergebleven hnisgenooten van deze dienstknechten des Heeren. Zijn de vrouwen en kinderen van man en vader die uit is om aan de andere zijde van den thans zoo onveiligen oceaen, het woord der zaligheid, om niet, te verkondigen. Wij zeggen van hen niet zoo dikwijls te hooren, omdat het geen gewoonte is van onze zendelingen hunne huiselijke aangelegenheden aan de openbaarheid prijs te geven, wetende dat hunne opofferingen en de opofferingen der

hunner, zaken zijn die zij alleen met eigen hart en met den God der liefde hebben te regelen, van Hem alleen het loon verwachtende voor hunne getrouwheid, en de getrouwheid hunner geliefden in de toppen der bergen.

Af en toe evenwel dringt er van deze opofferingsgezindheid een schijnsel door ook tot ons weten, en waarom zouden wij aarzelen den lezers van De Ster, het tijdschriftje gewijd aan de verspreiding der beginselen van Waarheid en Deugd, eveneens een blik te gunnen in het gemoedsleven van de achtergeblevenen, zoo dit strekken kan de liefde bij ons aan te kweeken voor hen die hunne getrouwheid uitten door het afstaan van hun geliefden echtgenoot en vader, opdat het werk des Heeren bevoorreed moge worden?

Een zeer toevallige samenloop van omstandigheden, die hier niet nader behoeft te worden aangeduid, bracht ons in kennis met een deel van dit stille werk achter de schermen afgespeeld, en wij konden niet nalaten de tip van het gordijn welke voor ons opgelicht werd, ook op te houden, een oogenblik maar, voor onze lezers. Het spreekt van zelf dat wij alle persoonsnamen, of verdere aanduidingen betreffende de herkomst van den brief die wij hieronder gedeeltelijk doen afdrukken, achter houden, terwijl wij ons overtuigd houden dat de personen in kwestie, die hierbij betrokken zijn, en de aangelegenheden natuurlijk direct zullen herkennen, ons onze indiscretie niet ten kwade willen duiden. Hetgeen volgt is een uitknipsel uit een brief geschreven door een achtergebleven echtgenoot aan een zendeling werkzaam in 's Heeren wijngaard.

„Dear Papa: — Vandaag hebben wij uwe brieven ontvangen, nummers 115 en 116.¹⁾ Hoe vreeselijk moet gij u wel gevoelen al dien tijd niets van huis gehoord te hebben.²⁾ Ik hoop evenwel dat gij mijn brief zult hebben gekregen die ik in October verzond. Weest verzekerd lieve man dat onze gebeden en gedachten altijd met u zijn, zelfs ons kleintje bidt elken avond op haar knietjes voor „Papa”, die zij, voor zoover ze zich herinneren kan, nog nooit gezien heeft. Ze leeft echter heelemaal met je mee, en ik geloof zeker dat zij je kent als ze je ziet. Ook onze andere kinderen en ik zelf vergeten, zooals van zelf spreekt, je nooit, en wij beseffen ten volle hoe erg het voor je moet zijn niet naar huis te kunnen komen, nu je tijd om is.³⁾”

1) Met het oog op de ongeregelde tijden en postverbindingen, volgen onze zendelingen meestal de gewoonte hunne brieven te nummeren, wat eveneens gedaan wordt door hun verwanten thuis, zoodat over en weer geweten kan worden of er eventueel brieven zoek zijn geraakt.

2) In maanden was door den b. trokken zendeling geen brief ontvangen.

3) Aangzien onze zendelingen meestal van 24 tot 30 maanden in het zendingsveld verblijven, was de tijd voor dezen zendeling reeds maanden lang verstreken. daar gcene vaargelegenheid bestond om over den oceaun te komen.

Ook voor ons is het een groote teleurstelling. Sedert maanden reeds zien wij alle dagen uit naar een telegram, totdat vandaag je brief kwam om ons te vertellen dat de scheepvaart heelemaal stil stond. Wij hebben allemaal een tijdlang rond de tafel zitten schreien, tot er vier zusters kwamen van de zustershulpvereniging om ons een weinig te troosten. Maak je echter maar niet ongerust lieve Papa, en denk maar niet dat wij hier te kort komen. De Heer heeft ons, trots alles, rijkelijk gezegend. Wij hebben wat oude kleeren gekregen, en daar heb ik met veel geduld nieuwe uit gemaakt, hoewel van al dat naaien mijn oogen op 't laatst pijn begonnen te doen. Nu zien de kinderen er evenwel weer allemaal netjes uit, en zijn wij klaar om Papa van het station te halen. Wat zal dat een blijdschap zijn! Ik ben gewillig om met geduld alles te dragen, en elke noodige offering te lijden, als ik maar zeker ben dat je geen honger behoeft te lijden, en niets te verduren zult hebben door dien vreeselijken oorlog. Dat je voorts veilig over den oceaen moogt komen is ons dagelijksch gebed. Lieve Papa, ik kan je zeggen dat ik er wel eens erg voor heb gezeten zoolang als je weg bent, maar de Heer heeft steeds mijne gebeden verhoord, en altijd weer uitkomst gegeven. De bisschop heeft de „taxes”¹⁾ van dit jaar betaald, en heeft mij van uit Salt Lake City 25 dollars doen toekomen. Dat alles hielp natuurlijk beduiend mee, maar andere jaren heb ik alles zelf weten te bekostigen.

Een van de kinderen gaat nu dadelijk den brief wegbrengen, want ik wilde je geen oogenblik langer laten wachten dan noodig is, met te antwoorden, maar morgen ga ik je weer schrijven, want ik heb je nog o zoo veel te vertellen. „Good bay now, and God bless you”, is ons aller wensch. Leest ingesloten versje eens met alle aandacht”. Het versje wat was ingesloten luidde als volgt:

„God moves in a mysterious way
His wonders to preform;
He plants his footsteps in the sea,
And rides upon the storm.

Deep in unfathomable mines
Of never failing skill,
He treasures up His bright designs,
And works His sov'reign will.

Ye fearful Saints, fresh courage take;
The clouds ye so much dread
Are big with mercy, and shall break
In blessings on your head.

¹⁾ „Taxes” zijn belastingen.

Judge not the Lord bij feeble sense,
 But trust Him for His grace;
 Behind a frowning providence
 He hides a smiling face.

His purposes will ripen fast,
 Unfolding every hour;
 The bud may have a bitter taste,
 But sweet will be the flower.

Blind unbelief is sure to err,
 And scan His work in vain;
 God is His own interpreter,
 And He will make it plain”.

Vrij vertaald, zonder acht te slaan op den rijm, wil dit versje zeggen: „Gode beweegt zich in geheimnisvolle wegen om Zijne wonderen te volbrengen. Zijne voetstappen zijn geplant op de zee, terwijl Hij den storm tot zijn wagen kiest. Diep in de onpeibare mijnen, legt Hij, met nimmer falende bewaamheid, Zijne schatten op, ontworpen overeenkomstig Zijne schitterende plannen, en werkt daarin Zijn alles-beheerschenden wil uit. Gij, beangstigde Heiligen, hebt goeden moed! De wolken die gij zoo zeer vreest zijn slechts zoo groot door genade en gunst, en zullen als zegeningen op uwe hoofden uitbreken. Beoordeel niet den Heer met uwe zwakke zintuigen, maar hebt vertrouwen in Zijne genade; achter een schijnbaar dreigende voorzienigheid, verbergt Hij een glimlachend gelaat. Zijne doeleinden rijpen spoedig, zich elk uur opnieuw ontvouwende. De knop moge een bitteren smaak hebben, de bloem ervan zal zoet zijn. Het blinde ongeloof dwaalt voorzeker, en besmaadt Zijn werk ijdel en vergeefs! God is zelve Zijn uitlegger, en Hij zal alles verduidelijken”.

Verdere toelichting schijnt ons overbodig. We wenschen alleen nog te zeggen dat het zeer te bejammeren valt dat ons tijdschriftje niet in breeder kring van „niet-geloofsgenooten” gelezen wordt. Een zoo eenvoudigen brief, vergezeld van bovenstaand versje mocht, waar althans het gif van vooroordeel niet aanwezig was, kunnen strekken tot eene betere waardeering van het werk wat de „Mormoonsche” zendelingen doen in het zendingsveld, en welke opofferingen zij zich hebben te getroosten, maar bovenal welke „stille krachten” eveneens tehuis noodig zijn voor de ten uitvoerlegging van het werk van God om het evangelie der zaligheid bekend te maken aan de kinderen der wereld.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VAN ONZE VOORoudERS EN ONS.

Vóór dat Adam en Eva, in het Paradijs, van de vrucht van den boom der kennis des goeds en des kwaads gegeten hadden, kenden zij geen goed en kenden zij geen kwaad. De naam van den boom drukt dit denkbeeld ten duidelijkste uit. Zij waren naar deze aarde toegebracht en hadden de herinnering aan hun vroeger bestaan geheel en al verloren, zoodat zij op deze wereld opnieuw te leeren hadden. De omstandigheden waarin de wijze Vader hen hier geplaatst had waren van zoodanigen aard dat zij, uit de ondervindingen opgedaan in dat bestaan, den grondslag te leggen hadden voor hun toekomstig welzijn. Ofschoon zij als mensch, zonder gebreken, geschapen waren, „goed” zoo zegt de bijbel, dat wil zeggen, geheel en al geschikt voor het doel van hun hierzijn, zoo toch hadden zij zich aan te passen aan de omstandigheden die zij hier aan zouden treffen. Het doel waarvoor de mensch geschapen was dat zij „vreugde zouden hebben”. Alzoo moesten hen de voorwaarden van volmaakte vreugde, volmaakt geluk, of met andere woorden, de voorwaarden van zaligheid, onderwezen worden. Om die zaligheid te kunnen genieten dienden zij dezelve te kennen, en om zaligheid en de beteekenis ervan te weten, was het noodig dat zij het tegenovergestelde ervan het eerst kenden. Anders toch konden zij onmogelijk de groote waarde van dat toekomstig geluk zich indenken. Herinneren wij ons nu verder dat, op het oogenblik dat de mensch hier kwam, er geene zonde bekend was. Zonde en kwaad in het algemeen, is overtreding der wet. Waar geene wet is daar is ook geen overtreding. Waar dus aan de menschen nog geene wet gegeven was, konden zij ook niet in overtreding vallen. God evenwel gaf hun eene wet. Hij zei tot hen dat zij van allen boom die in den hof van Eden was, vrijelijk mochten eten, behalve van dien eenen boom, den boom der kennis des goeds en des kwaads. Van dien boom moesten zij niet eten, zelfs dien boom niet aanroeren, want zoodra zij daarvan zouden nemen, zouden zij sterven.

Wij behoeven nu niet in de eerste plaats trachten te ontleden of hier sprake was van een figuurlijke voorstelling, dan wel of inderdaad in het midden van het Paradijs zich een zoodanige boom bevond. Die kwestie doet minder ter zake, en wij kunnen het gerust onzen lezers over laten daarover te denken zooals zij zelf het beste met de bestaanbaarheid in overeenstemming weten te brengen. Als feit hebben

wij hier vast te stellen dat er nu sprake was van een gebod of beter allicht, van een verbod, en van nu af aan er voor hen de mogelijkheid van overtreding bestond. Evenwel moeten wij eerst nog op een zeer belangrijke zaak de aandacht vestigen. Wij, dat wil zeggen, de menschen die na Adam en Eva hebben geleefd en nog leven, kennen de waarde en de beteekenis van een ge- en verbod door middel van voorbeeld. Dat wil zeggen, dat wij in het verleden zoo menigmaal hebben gezien dat overtreding van vastgestelde en aangenomen wetten straf en oordeel brengen, terwijl het tegenovergestelde ervan, de onderhouding namelijk van de vastgestelde regels ons de bescherming doen geworden van het in dien regel bepaalde, wij, zoo zeggen wij, hebben dat zoo dikwijls gezien dat de toepassing daarvan ons een axioma of eene van zelf sprekende zaak schijnt. Zulks was echter niet het geval met onze eerste voorouders in het Paradijs. Zij hadden tot heden toe nog nooit ondervonden wat het zeggen wilde de wet van God te overtreden. Ja, sterker nog, zij wisten niet eenmaal wat overtreden was, zij wisten niet dat het ondergaan van straf iets onbegeerlijks was. Dat dood dood was. Dood, het derven van het bestaan, van het schitterende zonnelicht, van al de vreugden waarmede hen de goddelijke Voorzienigheid omringd had. Zij wisten van dat alles niets. Van daar dan ook dat het bevel des Heeren om niet van den boom te eten omdat zij anders gestraft zouden worden, op hen geen anderen indruk maakte dan dat het voor kennisgeving werd aangenomen, en het van zelf sprak dat zij het niet deden. Zij waren toch totaal onkundig. Zij liepen, als kleine onschuldige kinderen, aan de hand van den Vader en deden alles wat Hij zeide, omdat zij zelve van de zaken geen verstand hadden. 't Gevolg hiervan was evenwel dat zij, ook juist daardoor, niet in staat waren de groote waarde en het groote voorrecht te beseffen van de goddelijke gunst. Zij wisten niet anders of het hoorde zoo, maar de waardeering ervan ontbrak, evenzoo zeker en juist als bij een klein kind de waardeering ontbreekt van het geluk dat het onbewust ondervindt dat zijne ouders zorgen voor zijne prille jonkheid. Die toestand evenwel, dat had de Vader natuurlijk wel ingezien, kon niet blijven voortbestaan. Zij zouden dan nimmer in staat worden om de waarde van het leven te leeren kennen, en ook niet om te beseffen wat tot hunne vooruitgang in de toekomst zou moeten dienen. Wanneer geene ondervindingen in hun leven kwamen, dan zou de toestand stationair zijn gebleven, en aan de voortkoming en vermeerdering van hun geluk niet gewerkt zijn geworden. Dan had de Vader hen evengoed in hun voortbestaan als onbelichaamde geesten kunnen laten blijven, want hun bestaan hier op aarde zoude geen doel hebben gehad. Vandaar dan dat middelen en wegen werden beraamd om aan dien toestand een einde te maken. Zelfs het werk van den geest der oppositie die door het werk van

den satan ontwaakte in de harten van Adam en Eva, was, wel beschouwd, Gods werk, en diende om Zijne kinderen voort te doen gaan op den eenigen weg van den vooruitgang en des onderscheids, welke dingen hun in het bezit konden stellen van de vreugden des Heeren, die in de toekomst voor hen waren weggelegd.

Iets moest er komen om hen te „verlokken”. Om de balans der schaal aan de eene zijde te doen overhellen, en toen dan ook de satan kwam, die dacht zijn spel met het jonge menschenpaar te kunnen spelen, en hun vertelde dat zij vermoedelijk verkeerd hadden verstaan, en dat God allicht juist het tegenovergestelde bedoeld had van hetgeen zij vermeenden uit Zijne woorden te moeten opmaken; toen hij hun verder toonde dat de vrucht van den boom „begeerlijk was tot spijze”, toen was het juist zoo natuurlijk als er maar iets natuurlijk kon zijn, dat Eva gehoor gaf aan hetgeen de slang zei, want zei kende in geenen deele de gevolgen van hare daad.

Het spreekt van zelf dat hierover nog heel wat meer te zeggen is en dat tal van vragen omtrent deze aangelegenheid onbeantwoord moeten blijven, maar toch de hoofdzaak wordt ons hier tamelijk duidelijk. Zij overtraden opdat zij den weg zouden leeren kennen die hun ten goede moest komen, want hadden zij niet overtreden dan zouden zij, zooals Adam later juichte, niet alleen geen zaad gezien hebben, maar ook zouden zij de waarde van een gebod niet hebben leeren kennen. De gevolgen van hunne overtreding bleven natuurlijk niet uit. Zij werden uit den hof verdreven, een engel met een vlammend zwaard werd aangesteld om den weg naar Eden te bewaken, en zij werden genoodzaakt om in het „zweet huns aanschijns” hun brood te zoeken. Natuurlijk waren die gevolgen eerst zeer bitter om te moeten ondervinden, maar ze werkten toch heilzaam. Niet alleen in overdrachtelijken zin, maar in groote en diepe werkelijkheid. Op Adams hoofd werd als straf gelegd het feit dat hij, zooals wij reeds aanhaalden, in het zweet zijns aanschijns de vruchten des velds voor hun onderhoud had te verzamelen. Met andere woorden, hij werd gedoemd om te moeten werken voor zijn brood. Hij moest den aardbodem, die hem tot heden toe, geheel zonder werk, zijne levensmiddelen had geleverd, thans gaan bewerken om zodoende uit den bodem te verkrijgen wat noodig was voor het levensonderhoud. Werk alzoo werd geschapen. Nu spreekt het vanzelf dat in de ooren van ons, zoo zeer gedegenereerd geslacht, het woord „werk” een zeer slechten klank heeft, omdat het denken doet aan hard en bovenmatig zwoegen, in de noodzakelijkheid waarvan zoo menig nakomeling van Adam, door de slechte hoedanigheden, oorsprong nemende in het kwaad van de algemeene zelfzucht, vervallen is, maar „werk” is, in den werkelijken zin des woords genomen, het geluk voor den man. Neem uit het bestaan van een goed en vlijtig mensch de noodzakelijk-

heid voor het werk weg, en daarmee is ook alle geluk voor hem verdwenen. Evenzoo is het met betrekking tot de straf die uitgesproken werd over Eva. „Met smart zult gij kinderen baren, en tot den man zal uwe begeerte zijn”. De wereld heeft steeds den nadruk vermeenen te moeten leggen op het woordje „smart” in dit goddelijke woord, en vergeten er daarbij aan te denken dat juist de moederwelde gelegen is in het feit, dat zich de moeder herinnert het kind des harten met smart ter wereld te hebben gebracht. Neem uit het bestaan van een rechtgeaarde en edele vrouw het element van moederschap weg, neem uit haar bestaan weg de liefde voor haar in smarten geboren kind en hare toewijding jegens haren echtgenoot, en zoo mede is uit haar bestaan gerukt alle bronnen van liefde die het leven waarde verleenden.

De „vloek” des Heeren op Adam en Eva, om hunne „zonde” in het Paradijs, is hun ten zegen geworden, en is verkeerd in genadige gunst, door den Schepper voorzien, alsmede de grootheid en veelomvattendheid ervan, zonder dat die tevoren door den mensch gekend en geweten was.

Zoo derhalve dan de vloek der overtreding voor het eerste menschenpaar in zegen is verkeerd, kan het daar bestaanbaar zijn dat de gevolgen voor de rest van het menschdom datgene zouden wezen wat zoo gaarne geloofd wordt door de Christenen van van daag, dat namelijk God de wereld verdoemd had, omdat Adam zondigde?

Neen, ook de bijbel leert ons anders. Mòet ons anders leeren, anders was God, die in den bijbel gepredikt wordt, niet een God van liefde, van mededoogen, niet een God van rechtvaardigheid zelfs! De meest geliefde apostel van den Heer, die al de dagen van de omwandeling des Heeren op aarde, zoolang namelijk als Hij predikte, met Hem was, getuigt ons dat Jezus verzoende voor de zonden van heel de wereld. Niet alleen voòr de zonden van enkelingen, maar voor de zonden van gansch de wereld, de zonde van Adam, met de gevolgen ervan voor het menschelijk geslacht, alzo inclus. De apostel Paulus, in zijn brief aan Timotheus, zijn meest geliefde leerling, schreef dat Jezus zich gaf tot een rantsoen voor allen, alzo wederom eveneens voor de zonde bedreven door Adam, als zijn daad in het Paradijs althans eene zonde is geweest. Diezelfde apostel schrijft in zijnen brief aan de Romeinen dat er een vrije genade kwam over alle menschen, zoodat in geen geval een zekere rest van straf meer gebracht kon worden over milliarden nakomelingen van een menschenpaar dat, onder onwetende omstandigheden, eene daad pleegde die later bleek ten gunste en ten bate te strekken voor hen zoowel als voor hun nageslacht.

Resumeërende alzo, kunnen wij ons verblijd gevoelen dat God het licht Zijns evangelies voor ons heeft doen opgaan waarin Hij ons

duidelijk heeft doen zien dat zoo vele van de dwaasheden der menschen die uitgegeven worden als godsdienst, maar inderdaad slechts de vruchten zijn van dolende verbeelding, geene waarheden zijn, maar als nevelen te vluchten hebben voor de heldere stralen van de waarheidszon waar die haar schijnsel lichten laat.

DE VAL VAN JERUZALEM.

uit

Improvement Era.

Gedurende den grooten oorlog heeft geene gebeurtenis de Christelijke wereld zoo zeer beroerd, en het zou zelfs niet onwaar zijn te zeggen: zoo zeer verheugd, als de val van Jeruzalem. In het begin van December kwam de stad in de handen der Britten, en enkele soldaten der Franschen en allicht ook enkelen van Italië. Natuurlijk is de eerste vraag die gesteld dient te worden; zullen de geallieerden in staat zijn hunne hand te houden op de heilige stad die zij nu verkregen hebben? Het hoopvolle antwoord van elk Christelijk geloovige in de profetieën van de Heilige Schrift zegt, ja.

Het volk echter dat beweerd te weten vertelt ons dat zulks af zal hangen van drie kwesties: 1. Zal het Turksche leger in staat zijn de Engelschen te verdrijven? 2. Zal de oorlog zoodanig eindigen dat een compromis bedongen wordt dat de stad, als de Duitschers dien eisch ondersteunen, opnieuw zal worden overgeleverd in de handen der Turken? Dit hangt er natuurlijk van af wie de eindoverwinnaars zullen zijn in den grooten strijd die nu aan den gang is. 3. Zal de oorlog enkel worden beslist door de aanwinst van territoriaal gebied? Er moet, zoo zeggen andere deskundigen, een volkomen nederlaag zijn van een of de andere der partijen thans in den oorlog betrokken, om te bepalen hoe het vredescongres over Palestina zal beschikken zoowel als over andere landen in het bezit van de Geallieerden en de Centralen. Men dient er aan herinnerd dat landbezit niet een overheerschende factor is, maar de eindvraag des vredes eene kwestie moet zijn van volkomen nederlaag.

Men is evenwel nieuwsgierig te weten wat het gevolg zal zijn voor de Christelijke wereld dat Jeruzalem gevallen is. Er zijn twee klassen van Christenen die het allergrootste belang hebben bij het Heilige Land. Ten eerste, de Grieksch Katholieken, omvattende de Russen en de Grieken van Griekenland en van Klein Azië; en ten tweede de Roomsche Katholieken. De Protestantsche wereld heeft veel minder belang bij Palestina dan elk dezer groote katholieke afdeelingen die jaarlijks hunne pelgrimstochten maken naar het Heilige Land. Ongetwijfeld zal er door de Russen in de gebeurtenis een overwegenswaardig belang worden gesteld. Zonder twijfel gevoelen duizenden,

allicht honderdduizenden van Russen eene bijzondere eerbiedsverplichting aan Engeland, en zullen zij zich de vraag stellen, in hun godsdienstigen ijver, of de Heer wel of niet is geweest aan de zijde van de Geallieerden, in zooverre als hun is toegestaan de hand te leggen op dit meest heilige land. De gebeurtenis zal een grooten invloed hebben op het Russische gemoed.

Er is een andere vraag, beschouwd in verband met de Katholieke Kerk. De katholieken zijn eveneens groote beminnaars geweest van de heilige plaatsen in Palestina. Ook zij hebben hunne heilige pelgrims-tochten daar naar toe gemaakt. Dat de Katholieken in Frankrijk, Italië en België, zich zullen verheugen is eene vanzelfsprekende zaak. In Duitschland zijn er vele Katholieken die er allicht de voorkeur aan zouden geven, uit een oogpunt van vaderlandsliefde, het te zien in de handen van hunne bondgenooten, de Turken. Maar de vraag wordt nog weer van eene andere zijde bezien door de Oostenrijkers. De Oostenrijkers zijn hoofdzakelijk Katholiek. Alle elementen, behalve zij die van Griekschen oorsprong zijn, zijn Roomsch Katholiek. Hoe zullen zij zich gevoelen met betrekking tot deze groote godsdienstige gebeurtenis? Want het is er een van godsdienstige belangrijkheid, de oplossing waarvan afhangt van de einduitkomst des vredes. En ongetwijfeld zullen er vele Oostenrijkers zijn die zich verblijd zullen gevoelen het land, allicht als bij tweede keus, te zien in de handen van de Engelschen, maar ook zullen velen hunner hopen dat bij de rangschikking van den vrede het Heilige Land op de een of andere wijze vallen moge onder de controle van de Centrale Machten. De keizer van Duitschland heeft, bij zijn bezoek er naar toe, eene bijzondere eerbied betoond aan het land, eene reis die algemeen beschouwd werd meer politiek dan godsdienstig te zijn geweest.

Voor de Joden is het een vraag van meer levend belang. Er bestaat onder hen eene zeer sterke hoop dat zij, vroeger of later, een gouvernementeel bestuur zullen mogen instellen in het land hunner vaders. De Zionisten hebben, jaren lang, geijverd voor een republiek aldaar, door in het land te koloniseeren. Zij hebben gehoopt hunne Joodsche bijzonderheden en godsdienst in een strikteren zin aldaar terug te mogen erlangen, werd Palestina opnieuw het centrum van Joodsch leven en bedrijvigheid. Duizenden en duizenden hunner kennen geen hoogere ambitie dan om naar Jeruzalem terug te keeren, opdat zij waarergens, onder de schaduw van de muren van de Heilige Stad, begraven mochten worden op den Olijfberg.

Deze schokkende gebeurtenis heeft een groot enthousiasme doen ontstaan, niet alleen door heel Europa heen, maar eveneens in de Vereenigde Staten, en bijzonder in de stad New-York, alwaar aan de zoogenaamde „Oostzijde” zoovele Joden vergaderd zijn. In hunne gedachten houden zij zich reeds bezig met de toekomstige gebeur-

tenissen van dat land. Het is te hopen en tevens ook te gelooven, dat Palestina bij voortduur vrij zal blijven van de handen der Turken, en dat Jeruzalem herbouwd zal worden, en iets terug zal krijgen van haar oude glorie. De Joden hebben de lust en ook het geld om er een van de meest aantrekkelijke steden van heel de wereld van te maken. Zij zoude dan het middelpunt worden van het nieuwe Joodsche leven, zoo niet het geheel een republiek zou kunnen worden onder de bescherming van den een of andere van de groote mogendheden. Maar onder wiens bescherming?

Niemand hunner allicht is zoo geschikt om controle uit te oefenen over dat land dan de Vereenigde Staten, en dat mag dan ook alhaast als zeker voorspeld worden wanneer de oorlog eindigt ten gunste van de geallieerden, wat eveneens haast niet anders te denken valt. Vermoedelijk zullen dan de Vereenigde Staten gevraagd worden de administratie van Palestina waar te nemen. Het is het eenige land dat zulks, zonder de minst zelfzuchtige bedoelingen, zoude kunnen doen.

Het gezichtspunt van de Heiligen der Laatste Dagen is, aangaande de tegenwoordige val van Jeruzalem, dat het een is van de stappen voorspeld met betrekking tot de vergadering der Joden, en het begin der vervulling van aloude en nieuwe profetie. Het herstelde evangelie van Christus moet gepredikt worden tot de vergaderde Joden, en de Heiligen zijn blijde de teekenen te kunnen zien van den komenden dag. Allicht is het onmogelijk een klaardere voorstelling te geven van het onderwerp dan dat vervat is in een van de openbaringen, waarvan er vele zijn over dit onderwerp, die gegeven is aan den profeet Joseph Smit, in 1831 (Leer en Verb. 45), omtrent Jeruzalem en de Joden:

„En dit heb ik u aangaande Jeruzalem verteld, en wanneer die dag komen zal, zal een overblijfsel onder alle natiën verspreid zijn. Doch zij zullen wederom vergaderd worden, maar zullen nu verblijven totdat de tijden der Heidenen vervuld zijn. En in dien dag zal van oorlogen en geruchten van oorlogen gehoord worden, en de geheele aarde zal in beweging zijn, en de harten der menschen zullen bezwijken, en zij zullen zeggen dat Christus zijne komst vertraagd tot het einde der aarde. En de liefde der menschen zal de overhand nemen. En wanneer de tijden der Heidenen zullen ingegaan zijn, zal een licht onder hen die in duisternis zitten voortbreken, en het zal de volheid van mijn evangelie zijn. . . . En in dat geslacht zullen de tijden der Heidenen vervuld zijn”.

RIJMPREEKJES.

No. 8. Help hem een handje.

Help hem een handje. Kniel niet biddend neer. Preek bij zijn wanhoop toch geen zedenleer. De man is er onder, en wat hij behoeft is bidden noch praten, maar hulp die niet toeft.

Eén greintje bijstand is thans voor hem méér dan tienduizend ton barmhartigheidsleer. Als gij moet bidden, gehoorzaam dien drang; maar help een handje, help hem aan den gang!

De wereld is vol van deeglijken raad, van preev'len en prijzen en preekerspraat; maar de edele ziel, die het menschdom steunt, is hij die bijspringt waar smartlijden kreunt.

Geef als een Christen — spreek steeds met de daad, dat is beter geloof dan belijdenispraat. Hij draagt een kroon eens (geen kroon-in-schijn), die z'een handje helpt als z'er onder zijn.

FRANK I. KOOYMAN.

„DAT ISRAËL HUISWAARTS HEEN ZAL GAAN.”

De Heiligen der Laatste Dagen zijn bezig ringen van Zion op te bouwen in de valleien van het Rotsgebergte, en op deze wijze zijn zij de voorspellingen van oude profeten vervullende. Jesaja heeft geschreven, „En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelfen zullen de heidenen toevloeien. En vele volkeren zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons leere van Zijne wegen, en dat wij wandelen in Zijne paden; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem.” (Jes. 2:2, 3).

Het is opmerkenswaard hoe volkomen juist de Heiligen der Laatste Dagen de termen van deze profetie vervullende zijn. 1. Zij zijn de tempelen des Heeren bouwende in de toppen der bergen, zoodat het huis des Heeren inderdaad daar is, waar Jesaja zegt dat het wezen zou. 2. De Heiligen, in dit werk betrokken, zijn een volk vergaderd van bijna al de natiën onder den hemel, zoodat alle volken toevloeiende zijn naar het huis des Heeren in den top der bergen. 3. Het volk dat het evangelie in vreemde landen ontvangt, zegt verheugd tot hunne betrekkingen en vrienden: „Komt, laat ons opgaan naar het huis des Heeren, opdat Hij ons leere van Zijne wegen, en wij in Zijne paden wandelen.”

Roberts „*Outlines of Ecclesiastical History.*”

INHOUD:

Leerlingen van Joseph Smith	blz. 89	De val van Jeruzalem blz.	101
Opoffering	„ 93	Rijmpreekjes	„ 104
Van onze voorouders en ons	„ 97	„Dat Israëel huiswaarts heen zal gaan.”	„ 104